

ude i Befolkningen og for Resten ogsaa udenfor Danmarks Grænser. Der er svenske Blade, vistnok væsentlig socialdemokratiske Blade, der har haft lange Artikler om Sagen og bragt i svensk Oversættelse min Forelæggelsestale, næsten in extenso. Socialdemokratiet synes i Sverige at være et meget frisindet Parti, hvad maaske hænger sammen med, at det til Førere har haft medlemmen som Branting og Borgmester Lindhagen. Ogsaa herhjemme har Forslaget i nogen Grad slaat an. Saaledes har den danske Afdeling af Kvindernes internationale Liga for Frihed og Fred paa sit Aarsmøde i Silkeborg den 28. Maj vedtaget en Resolution, der giver denne Sag Tilslutning. Endelig slutter Oberstløjtnant Holten-Nielsens Pjece, som er udkommet i flere Oplag, ogsaa med varmt at anbefale det Forslag, vi har stillet. Der udtales deri, at der med Rette fra Venstres og konservativ Side var blevet indvendt mod det radikale Partis Forslag om Folkeafstemning, at Spørgsmaalet var alt for kompliceret til at kunne rettes til den jævne Mand. Men denne Indvending kan ikke rettes imod dette Forslag, siger han, som indskrænker sig til Spørgsmaalet om den tvungne Værnepligts Ophævelse. Det er et Spørgsmaal, som alle forstaar og kan tage Stilling til, det er ligetil. Det er et elastisk Forslag, siger han videre, et Skridt paa den Nedrustningsvej, som vi maa betræde. Som Forholdene er nu, er de utaalelige. Vi maa ind paa at nedruste, og her er der Mulighed, Folket bør have Ordet i denne Sag — saaledes slutter hans Udtalelser. Jeg vil derfor anbefale dette Lovforslag til dette høje Tings Velvillie. Jeg tror ikke, et saa simpelt Forslag vil kunne vinde meget ved Udvalgsbehandling, men jeg vil sætte megen Pris paa, om det kunde komme til at gaa de tre Behandlinger igennem og komme til Afstemning her i Tinget. Jeg maa maaske ogsaa have Lov til, ligesom jeg gjorde sidst, at pege paa, at Afstemning til Gunst for dette Forslag ingenlunde behøver at betyde, at man selv personlig er en Modstander af den tvungne Værnepligt. Det betyder kun, at man i den Henseende ønsker at høre Folkets Mening og se, hvor stor en Folkestemning der staar bagved det ene og bagved det andet Standpunkt.

Det andet Forslag angaar *det kongelige Teater*. Det er et Forslag om, at det enten skal sælges eller bortforpagtes. Det kunde maaske synes ubetimerligt at fremlægge det nu, da det vides, at den højtærede Undervisningsminister selv vil fremkomme med et Forslag, der gaar ud paa Køb af Dagmarteatret. Et saadant Forslag anser

vi imidlertid fra vor Side for temmelig dødfødt, og vi har ogsaa store Betænklichkeiten ved — og det har vistnok ogsaa andre —, at Staten nu skulde købe et Teater. Naar Staten skal optræde som Køber og privatøkonomisk interesseret som Sælgere, er jeg svært bange for, at det ikke bliver Staten, der gaar af med Profitten ved en saadan Handel, saa meget mere som der foreligger et langt bedre Forslag, som er den højtærede Undervisningsminister bekendt, og som er udarbejdet af Direktør Adam Poulsen; jeg skal dog ikke komme nærmere ind paa, hvad dette indeholder, det vil sikkert i en nær Fremtid blive offentliggjort. Om det under en eller anden Form kommer til at ligge paa Tingets Bord, ved jeg ikke, men det skal dog ikke afholde os fra at fremsætte vort Forslag, da det er et Udtryk for, at hvis man ikke vil eller kan løse denne Knude, bør den hugges over, thi Folket kan og vil og bør ikke i Længden finde sig i at have en Statsinstitution, som møder med et saa uanstændigt Underskud, som det kongelige Teater gør paa Grund af daarlig Administration. Vi tror derfor ogsaa, vi har gjort nogen Nytte ved at stille det saa skarpt frem, da det forhaabentlig vil virke til, at der kommer en eller anden Løsning.

Det tredje Lovforslag, jeg skal have den Ære at forelægge, angaar *Radiofonien*, der jo nu er blevet et Statsmonopol. I Gaar faldt der Udtalelser her i Tinget fra det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, som jeg gerne vil tage til Indtægt. Han beklagede, at Talerne ved den borgerlige Konfirmation ikke kunde blive udsendt, mens der kan udsendes Prædikener fra Folkekirken. Jeg vil ogsaa gerne tage det ærede Medlem Hr. Bindsevs Udtalelser til Indtægt, men ganske vist paa mere indirekte Maade, idet de viser mig, i hvor høj Grad vi trænger til at faa Aandsfriheden forsvaret her i Landet. Jeg ved ikke, ad hvilken Vej det ærede Medlem har faaet Udnævnelse til med pavelig Ufejlbarlighed at bestemme, hvad der er god Kultur for Folket at høre og hvad ikke — der er vist dem, der mener, at den borgerlige Konfirmation netop er Udtryk for god Kultur. Jeg personlig har ikke meget Kendskab til den og har heller ikke paa Forhaand Sympati for den, men jeg har i høj Grad Sympati for, at Folket selv faar Lov til at bestemme, hvad det vil høre og hvad ikke. I den Henseende paalægges der jo ikke Lytterne nogen Tvang; de har den samme Frihed, som man har her i Rigsdagen, nemlig til at lade være at høre paa de Taler,